

Дівчина з ведмедиком

КУПИТИ

«Дівчина з ведмедиком» - один з найбільш відомих та екстравагантних текстів В. Домонтовича.

Події роману розгортаються у Києві 1920-х років. Іполіт Варецький, інженер-хімік і викладач, знайомиться з родиною Тихменєвих і стає репетитором їхніх дочок - серйозної Лесі та зухвалої Зини. Саме Зина зачаровує його своєю незалежністю та авангардним духом. Вона прагне свободи й кидає виклик суспільним нормам. Та чи можливий роман між двома такими різними людьми?

Цей київський текст знайомить із життям містян і занурює в атмосферу міста, яка побутувала сто років тому.

Про серію «Неканонічний канон»

Міркуючи про канон української літератури, в пам'яті спливають лише кілька прізвищ зі шкільної програми - Шевченко, Франко, Нечуй-Левицький. Хоча насправді цей перелік значно більший та різноманітніший.

Перед вами серія «Неканонічний канон», за допомогою якої ми хочемо поговорити про всіх тих, кого ми не знали, чиї тексти ми читали, не розуміючи контексту тогочасної реальності. Перед вами серія, покликана перевідкрити знайомих незнайомців. У ній ви знайдете цілий спектр українських авторів та їхніх творів - від Підмогильного і Багряного до Хвильового та Йогансена, від вишуканого інтелектуального роману до динамічного пригодницького, від новаторської урбаністичної прози до психологічних текстів.

Кожен текст супроводжується ключами для прочитання від українських літературознавців. Вони розкажуть, на що варто звернути увагу, і допоможуть подивитися на тексти українських класиків по-новому.

неканонічний канон:

● **В. ДОМОНТОВИЧ.** Дівчина

з ведмедиком

● В. ДОМОНТОВИЧ. Дівчина
з ведмедиком

Роман

віхблa
Київ · 2025

УДК 821.161.2-311.2

Д70

Домонтович В.

Д70 Дівчина з ведмедиком : роман / В. Домонтович; післям. Максима Стріхи. — Київ : Віхола, 2025. — 216 с. — (Серія «Неканонічний канон»).

ISBN 978-617-8606-21-3

«Дівчина з ведмедиком» — один з найбільш відомих та екстравагантних текстів В. Домонтовича.

Події роману розгортаються у Києві 1920-х років. Іполіт Варецький, інженер-хімік і викладач, знайомиться з родиною Тихменєвих і стає репетитором їхніх дочок — серйозної Лесі та зухвалої Зини. Саме Зина зачаровує його своєю незалежністю та авангардним духом. Вона прагне свободи й кидає виклик суспільним нормам. Та чи можливий роман між двома такими різними людьми?

Цей київський текст знайомить із життям містян і занурює в атмосферу міста, яка побутувала сто років тому.

УДК 821.161.2-311.2

Текст звірено за виданням: Домонтович В. Проза: три томи. — Нью-Йорк : Сучасність, 1988. — Т. 1.

Усі права застережено. Будь-яку частину цього видання в будь-якій формі та будь-яким способом без письмової згоди видавництва і правовласників відтворювати заборонено.

© Максим Стріха, післямова, 2025

© Володимир Гавриш, обкладинка, 2025

© ТОВ «Віхола», виключна ліцензія на видання, оригінал-макет, 2025

неканонічний канон:

Коли міркуєш про канон української літератури, у пам'яті спливають лише кілька прізвищ зі шкільної програми — Шевченко, Франко, Нечуй-Левицький... Хоча насправді цей перелік значно ширший та різноманітніший.

Перед вами серія «Неканонічний канон», за допомогою якої ми хочемо поговорити про всіх тих, кого не знали, чиї тексти ми читали, не розуміючи контексту тогочасної реальності. Перед вами серія, покликана перевідкрити знайомих незнайомців. У ній ви знайдете цілий спектр українських авторів та їхніх творів — від Підмогильного і Багряного до Хвильового та Йогансена, від вишуканого інтелектуального роману до динамічного пригодницького, від новаторської урбаністичної прози до психологічних текстів.

Кожен текст супроводжується ключами для прочитання від українських літературознавців. Вони розкажуть, на що варто звернути увагу, і допоможуть подивитися на твори українських класиків по-новому.

I

Якось восени року 1922-го, у вересні, а може, й пізніш, у жовтні чи листопаді, завітав до мене Семен Кузьменко.

Скоріше, це було в листопаді, бо я пам'ятаю — бляшана «буржуйка» палала, і на вогні кипів чайник. Я стояв коло червоної, гаряче розпеченої грубки й стежив за чайником, щоб вода, закипівши, не вибігла. Одночасно ложкою мішав у сковорідці ячмінні зерна. У мене вийшов запас ячмінної кави, і треба було приготувати новий. Картопля в каструлі вже зварилась; я одставив каструлю вбік, і вода, паруючи, поволі остигала.

У кімнаті було темно, холодно й вогко. Пахло підпаленим перепеченим ячменем. Іноді зерно з тріском репалось, і лушпайки розліталися на всі боки. На шворці, простягненій од шафи до стіни, сохли коло грубки випрані сорочки й ганчір'я. На столі сіріла купа учнівських зошитів, що їх уже давно слід було перевірити й повернути учням.

Коли, постукавши в двері, на мій вигук: «Можна!» — увійшов до хати незнайомий мені військовий з широкою посмішкою на лиці, в темній шкурятяній куртці, в високих блискуче начищених чоботях, затягнених вище колін ремінцями, — я не пізнав, хто це.

Мені здалось незнайомим голене рожеве обличчя, зелена будьоннівка з розпластаним на ній червоним сукном п'ятикутньої зірки.

Я подумав, що це, мабуть, прийшов якийсь завклубу запропонувати мені виступити у військовій частині з лекцією.

Як на той час, лекція в червоній казармі приносила приємну перспективу одержати місячний червоноармійський пайок: борошно, олію, сіль, м'ясо, пшоно, сірники, мило...

Я одразу не пізнав був осяяного посмішкою обличчя, розлогих жестів, випрямленої, перехваченої тугим широким поясом постаті.

— Не пізнаєте?! Та це ж я, Семен Кузьменко!..

Семена Кузьменка я не бачив з 19-го року. Я пам'ятав його в потріпаній демісезонці, з блідим, сіруватим, виснаженим обличчям. 1918-го року він брав участь у січневому повстанні, 1919-го року він

був головою завкому, куди я входив як представник інженерної секції. Тоді ж, 19 року, перед приходом денікінців, його мобілізували на фронт, і з того часу він зник, потрапивши у вир революції.

Тепер я згадав. Я згадав вогкуватий, голий без снігу січень 1918-го року, фіолетові присмерки, живу тривогу пожеж та вибухів, темні будинки, глуху нудьгу порожніх вулиць, гороховий, солодкуватий, зелено-жовтий крихкий хліб, згадав руде пальто, рушницю на мотузку через плече.

Семен Кузьменко стояв, вартуючи на розі Глибочиці й Кадетського шосе. На пронизливому січневому вітрі у нього посиніли щоки, почервонів ніс; в порепаних, на збитих закаблуках ботинках застигли ноги. Він не мав бойового вигляду: рушниця аж ніяк не пасувала до цивільної кепки, і так чудно було бачити демісезонку, підперезану патронною стрічкою. Ми з ним палили цигарки, розмовляли про події, обраховували сили гайдамак і робітників-повстанців. Становище лишалось невиразним. З півночі наближався Муравйов. Ішли чутки про польські легіони, розташовані десь під Каневом, що нібито незабаром мають вступити в боротьбу за Київ. Починали глухо говорити про німців. В напрямку від Євбазу доносилися окремі постріли з рушниць; іноді постріли вчащались, іноді вщухали зовсім. Згадавши січень 1918-го року, я пізнав Кузьменка.

Семен Кузьменко прийшов до мене з паляницею.

Він поклав паляницю на дрова, складені коло дверей, і обвів оком кімнату, де в сірій пітьмі розпливалися речі: побачив вікно, завалене безладним мотлохом речей, помітив тацу з брудною водою, відро, повне сміття та лушпайок від картоплі, і, роздивляючись мене — худого, високого й виснаженого, з запалими щоками та великим гострим носом, — підійшов до мене обійняти мене.

Я відчув пружність м'язів, міць тіла, шорсткість щік, запах тютюну, чобіт, коня, шкіри, холодного знадвору свіжого повітря. Випустивши мене з міцних своїх обіймів, він узяв паляницю і, простягнувши, сказав:

— А це вам од мене, шануючи!

Я почав відмовлятися і запевняти в непотрібності такого щедрого дарунку. Але Кузьменко не здавався. Він настоював.

— Пробачаюсь, дорогий товаришу, шановний Іполіте Миколайовичу!
— говорив Семен Кузьменко, зберігаючи ту урочисту напруженість тону, що властива першим фразам першої, по довгій перерві, зустрічі.
— Пробачаюсь щиро, проте інакше не можна. Конешно, як я у вас по першому разу... Так повелося, воно й годиться прийти з хлібом, щоб хліб вівся. Дуже прошу, не відмовляйтеся, прийміть!

Я взяв. Ми ще раз обнялися, ще раз відчув я шорсткість щік, запах шкурятяної куртки й свіжого повітря.

Що вже казати! Одержати року 1922-го велику білу пухку паляницю було більш, ніж приємно. Ніколи не бував такий смачний білий хліб, як у ті напівголодні роки, коли аж надто малий учительський заробіток дуже рідко дозволяв пережити цю насолоду: їсти білий хліб, м'який, ніжний, теплий, з хрумкою, жовтою, піджаристою шкоринкою.

Я зняв зі стільця тацу з брудною водою, витер стільця ганчіркою й запросив Кузьменка сідати. Сам улаштувався на ліжку. Другого стільця тоді в мене не було.

— Розповідайте, — звернувся я до свого давнього знайомця, — де ви були, що поробляли? Досі про вас нічого не було чути. Я вже почав думати, що ви десь загинули.

Я з цікавістю дивився на нього, що приніс з собою подих степових вітрів, крицеву суворість душі, загартованої в постійних блуканнях по далеких фронтах, порив нових конкістадорів, що мріють на невідомих шляхах відкрити невідому країну, щасливу країну щасливого майбуття. Я чекав од нього просторих описів, картинних діалогів, піднесеної патетики, широкої героїчної епопеї. Але Семен Кузьменко не вмів розповідати. В своїх оповіданнях він був стислий і стриманий, безжестовий і ляпідарний; він обмежувався схемою фактів, датами та назвами місцевостей.

Тільки цими днями приїхав він до Києва з Туркестану, де начбригом оперував на басмацькому фронті. Тепер, після демобілізації, його відрядили в розпорядження Київського губкому. Отже, зараз в оргвідділі йому пропонують іти на вузлову станцію в завідувачі заготконтори, або ж, коли він хоче, радять почати спеціалізуватись по кооперативній лінії, та, проте, думка в нього інакша.

Думка — про завод. Завод — то його стихія!.. Хлопчиком почав він працювати на заводі і його тягне на завод. Вві сні увижається: машина,

брязкіт заліза, полум'я вугілля, ковадло печі.

Як приїхав до Києва, нікуди не захтів піти, а на завод потягло. Заходив оце він цими днями якось на завод подивитись, що там є. Зайшов і засумував.

— Не завод, а кладовище... Не повірите, ледве не заплакав... Пустка, сама пустка, поржавілі машини, кучі залізного барахла, двір навіть травою поріс.

Він розмовляв у парткомі де з ким із товаришів про цю справу. Обіцяли підтримати. Завод буде...

Допитливо вдивляючися мені в обличчя, він запитав:

— Буде?! Га?

Ми сиділи один проти одного... Він — рожевий і ясний, обпершись ліктем на коліно й нахилившись усім тулубом вперед, пильно дивився мені у вічі. Я на краю ліжка, зігнувшись, кутався в накинуте на плечі пальто.

Він вірив. А я? Я? Мабуть, що ні!

Не перериваючи й не кидаючи роботи, протягом усього часу в голодні роки з дня в день, щодня я працював над кальцієвими сполученнями, мріяв про дисертацію, простудіював велику чужоземну літературу, турбувався, щоб зберегти заводську хемічну лябораторію і зберіг її, але говорити про відбудування заводу, коли немає грошей, палива, заліза, робітників, зв'язку з закордонними ринками, — ця справа здавалась мені неправдоподібною й неймовірною.

На запитання Семена Кузьменка я не відповів нічого. Я дивився на стіл, де панувало безладдя речей, де стояла лямпочка без скла й без гасу, тріснута тарілка з холодною кашею, немита брудна чашка, де на книжках і зошитах лежали неприбрані ганчірки та австрійський тесак, що ним я звичайно колов тріски для своєї грубки. Я дивився на вікно, за яким стиг і холонув німий темний вечір пізнього листопада, і не міг нічого сказати.

Він перехопив мій погляд, постеріг моє мовчання, переждав павзу, стиснув мовчання в своїй широкій жмені й раптом розлогим жестом у веселому сміхові розплескав мовчання по всіх кутках кімнати.

— Не сумнівайтесь, Іполіте Миколайовичу, відбудуємо завод!.. Нема нічого — все буде. Воля тільки потрібна. Захтіти треба!.. А я — я настирливий!

І лице його, що досі сяло, зробилось суворим, майже жорстоким, і коло рота з'явилися глибокі зморшки. Передо мною сидів комісар, начбриг, той, що виніс на своїх плечах тягар горожанської війни, безмежних фронтів, безнадійного одчаю, тифозної маячні, голодних блукань, погрози невідхильної смерти...

— Що я настирливий, про те й деники знають, і поляки, і махнівці, і басмачі знають. Коли тільки залишать тут, — завод буде!

II

1

Семена Кузьменка залишили в Києві, і він почав виявляти організаційну ініціативу.

У губвиконкомі з прихильністю поставились до думки відновити працю на металургійному заводі, що колись належав Бельгійському анонімному товариству, а від 1920-го року зберігався в стані консервації. Держплан підтримав проєкт.

Уже на самому початку року 1923-го почались засідання спеціальної наради з участю місцевих робітників та представників центру, що мали розробити план відбудування мертвого заводу.

На цих засіданнях я й познайомився з Олександром Владиславовичем Тихменєвим, що приїхав з Москви як представник ВРНГ.

Літній чоловік, грубенький, в золотих окулярах, з сивим, сім'яком, перцем, волоссям, Тихменєв, киянин, служив у Москві, — родина його жила в Києві.

Обличчя у Тихменєва було свіже; сивенькі вуса й коротка борідка дбайливо підголені. Від тютюну в сивині вусів жовтіли плями. Між френчами, толстовками й де-не-де піджаками його темно-синій сюртук з чорною краваткою на білій крохмальній сорочці різко виділявся, як виділявся й він сам бадьорою життєрадісністю, що, на диво, збереглася в цьому літньому вже чоловіку.

На одному з чергових засідань я виголосив доповідь про реконструкцію хемічної лабораторії на нашому заводі. У своїй доповіді я вказав на становище хемічної промисловости в Радсоюзі, зазначив можливість розгорнути й переустаткувати виробництво на випадок війни, подав обґрунтовані й реальні цифри, не виходячи за рамці бюджетових можливостей; я оперував останніми даними закордонного хемічного ринку, рахувався з наркомзовнішторговельними перспективами, доповідав коротко й стисло. Я ніколи не любив говорити довго й не виносив розпливчастих фраз.

Моя доповідь Тихменєву сподобалась.

Після засідання Тихменєв сказав мені:

— Ви не уявляєте собі, як приємно слухати людину, що говорить стисло й поважає цифри. Я гадаю, що в Москві намічений у вас плян і подані цифри сподобаються й будуть прийняті.

Люб'язність Тихменєва була вишукана, але при всій своїй вишуканості вона залишалась стриманою й коректною. Його люб'язність, кінець-кінцем, не виходила за рамці простої й звичайної, властивої для нього чемности. Олександр Владиславович тонко володів мистецтвом поводитись з кожним так, щоб, лишаючись холодним, стриманим і спокійним, привабити, причарувати людину, сказати їй щось приємне, але так, щоб за сказане не брати на себе будь-якої відповідальности. Як це мені здалось одразу і як я в тому зміг переконатися з дальшого знайомства, життєва мудрість Тихменєва була лагідна, поважна, розміркована, чітка й коректна.

— Дуже приємно! Дуже! — повторив Тихменєв.

Він був швидкий без похапливості й нервовості.

Стискаючи мені руку, він парою фраз закінчив коротку зі мною розмову і, ще не відійшовши від мене, затримав тов. Матюшина, голову губдержпляну.

— Поки ви не втекли, тов. Матюшин, зачекайте на хвилиночку. У мене є до вас деякі справи.

Наша розмова з Тихменєвим скінчилась. Я був утішений. Я досі турбувався, що моя доповідь не зробить потрібного враження. Боявся, що мій короткий і схематичний виступ не приверне уваги. Я помилився й заспокоївся.

2

За декілька днів перед закінченням засідань нашої наради Тихменєв якось зупинився зі мною на східцях і спитав мене:

— Ви, Іполіте Миколайовичу, здається, учителюєте?

— Так, учителюю, — відповів я, трохи здивувавшись, чому це Олександра Владиславовича можуть цікавити відомості про мою особу, — викладаю в трудшколі, а також маю декілька лекцій у профшколі й технікумі.

— І це вас забезпечує?

Коротенькому Тихменєву було дуже зручно бачити, що на моїй толстовці є одірвані гудзики та що англійська булавка іноді може заміняти гудзика. Проте від прямої відповіді я спробував ухилитись.

— Більш-менш забезпечує.

Але ухилитись од відповіді Тихменєву було не так легко... Людина чемна, коректна й люб'язна, Олександр Владиславович був упертий і твердий. Його люб'язність була методична. Отже, слід думати, що методичність була справжньою властивістю його вдачі, а люб'язність — тільки зовнішньою формою, що її Тихменєв звик надавати своїй методичній і методизованій упертості.

Він став так, щоб світло од вікна падало мені в вічі.

— Оскільки мені відомо, — сказав Олександр Владиславович, обнявши мене за талію, — учительська платня тепер досить незначна і вчителі не ухиляються від приватних лекцій.

Я не заперечував.

Світло од вікна на східцях било мені просто в вічі, і мені було трохи ніяково і від світла, і від того, що я не здогадувався, з якого приводу Тихменєв почав зі мною цю розмову на східцях.

— Але ви, Іполіте Миколайовичу, особисто нічого не маєте проти приватних лекцій?

Я мусів зазначити, що взагалі в мене педагогічний досвід дуже незначний та що в педагоги я потрапив випадково, тільки через те, що припинилася робота на заводі й після закриття його мені залишалося або виїхати на провінцію, на поліські торфорозробки, або ж у Києві взятись за викладання по школах. А так, чи в школі давати лекції, чи дома — мені байдуже.

Тихменєв сказав, стискаючи руку й зазираючи в розбите шкло моїх окулярів:

— У мене є для вас маленька пропозиція. Я не знаю, оскільки вона сподобається вам, але все ж таки дозволю собі звернутися саме до вас. До вас звернутись мені радив і мій добрий приятель професор Габель.

В цей час з кімнати, де відбувалися засідання, почали виходити й на східцях нас заштовхали. Прийшлося рушити, і свою розмову ми закінчили вже на вулиці.

— Бачите, справа полягає ось у чому, — сказав мені Олександр Владиславович, коли ми вийшли на вулицю й пішли, спотикаючись

і сковзаючи, по заваленому снігом тротуару. — Мені хотілося б, щоб ви згоднісь викладати двом моїм дочкам деякі предмети з вашого фаху.

Тихменєв говорив, узявши мене під руку й поглядаючи на розбите шкло моїх окулярів. Не припускаю, що саме розбите шкло моїх окулярів визначило напрям його думок і спонукало його звернутись до мене з пропозицією лекцій. В кожному разі особливих підстав відмовитись у мене не було.

— Вас, Іполіте Миколайовичу, певне, улаштують два червінці на місяць за три півторагодинні тижневі лекції? Отже, — закінчив Олександр Владиславович, — сподіваюсь, згода?

Урочиста люб'язність Тихменєва була виняткова й звучала для мене з усією пишновеличністю фанфар не тільки через те, що завжди приємно мати справу з люб'язною людиною, а, головним чином, через те, що зроблена люб'язна пропозиція одкривала передо мною привабливу перспективу збільшити моє злиденне утримання одразу на два червінці.

Свої ділові розмови, як я мав нагоду не раз за ці два тижні спостерігати, Тихменєв вів взагалі з тією підкресленою й навмисною коректністю, що, усуваючи всяку можливість будь-якого заперечення, вже наперед передбачала вашу згоду. Отже, згода з вашого боку, здавалось, була тільки слабким відблиском його люб'язної вишуканости. Тихменєв часто стискав руку своєму співрозмовникові, і ці повторені тиснення примушували гадати, що, справді, мабуть, звичайна чемність вимагала попередити згодою його бажання навіть ще до того моменту, коли він висловить своє бажання.

Для мене подібна пропозиція, навіть і не в такій обов'язковій формі висловлена, була, як на той час, більш ніж прийнятна.

Мова йшла про два червінці. Року 1923-го радзнаки падали з дня на день, офіційний курс усе зростав і зростав, і за того часу запропонована сума була значною. Два червінці могли вповні забезпечити рівновагу в моєму бюджеті.

Це був корявий, нудний і катастрофічний бюджет учителя трудової школи. У випадкові, коли траплялося поставити нові підметки, ця подія і цей факт сприймалися, як справжня катастрофа. Нові підметки могли бути збалянсовані тільки за умовою найсуворішої економії на

обідах. Отже, віднині, не хитаючись між підметками й обідами, я сподівався обідати щодня.

На пропозицію Тихменєва я, не довго міркувавши, відповів згодою.

III

1

У родині Тихменєвих стара Тихменєва, Мар'я Семенівна, прийняла мене щиро, просто і ласкаво; 18-літня Леся привітливо й стримано, 16-літня Зина з насмішкуватою іронічною бравадою.

Після моєї продимленої вогкої печерної кімнати було чудно увійти в чисту, простору, світлу, теплу квартиру Тихменєвих. На стільці в залі не стояли лантухи з борошном, на Беккерівському роялі не було мішків з картоплею. У вікнах шкло, а не дикт.

Я зі своїми великими черевиками, солдатськими обмотками до колін, зеленими, захисного цвіту штанями, широкою толстовкою й тріснутими окулярами аж ніяк не пасував до цієї обстановки.

Коли я вдерся у вітальню в драповому, підперезаному поясом пальті, тягнучи за собою саночки, мої саночки викликали здивування в Тихменєвих. Мене запитали, де саме спускався я з гір на своїх саночках. Отже, прийшлося пояснити, що я збирався звідціля одним заходом зайти в «АРА» й одержати там призначену мені посылку з борошном, цукром, какао, маїсом, кокосовим маслом... А кататись на саночках з гір, то, по-перше, й роки мої вже не ті, та, по-друге, коли б і захтілось розважитись, то мені для цього бракувало б часу.

З запропонованого мені запитання я зрозумів, що Тихменєви ніколи не належали до категорії «людей з саночками», що вони цілком абстрактні в своїх уявленнях про людей з саночками, про саночки, катання з гір, вільний час, борошно й цукор, їжу на завтрашній день і про «завтрашній день» взагалі. Вони могли дивитись на саночки як на предмет веселої забавки. Пайок не був для них за життєву проблему.

Дивно, дуже дивно! Видко, що таки можна не мати жодних реальних уявлень про життя, про різницю між тим, що входить у склад червоноармійського пайка й арівської посылки й... жити. І до того ж, ще й добре жити!..

Розмова й почалася про саночки, пайки, читання лекцій в червоноармійських клубах, про «АРА», про американців з «АРА», про долари, курс на радзнаки й золоті десятки. Ми побалакали також

з приводу останнього снігопаду. На дах навалило багато снігу, і Мар'я Семенівна боялася, що дах на їхньому будинку — це їх власний будинок, вони його тепер орендують — не витримає. Дах, правда, влітку полагодили: ціле літо лагодили; вона бачила, як майстри працювали. Хіба то праця, хіба то робота?! У нас тепер все так: з «тяпа да ляпа» «кораб» робиться.

Від нарікань на майстрів, що кепсько й недбайливо лагодили дах, на управителя, що ніколи ні за чим не стежить, на те, що Олександр Владиславовичу приходиться служити в Москві, і тут нема кому накинути на свій дім хазяйським оком, — Мар'я Семенівна безпосередньо перейшла до справи з моїм у них викладанням. Цей раптовий перехід від одної теми до іншої, від господарських піклувань та турбот, до запитання про мої міркування та пляни щодо лекцій, свідчив, що на наші справи й моє учбове керівництво вона покладається не більше, як на роботу кровельників.

Але, нарікаючи, Мар'я Семенівна ніколи не дозволяла собі розкоші обурюватись, нервуватись, виходити з себе чи то принаймні бути незадоволеною. Як я міг з дальшого знайомства в тому упевнитись, нарікання в Мар'ї Семенівни були не більше, як тільки черговою темою для розмови. Коли вона й надавала будь-яке значення цим наріканням, то виключно як матеріалу для балачок, а побалакати — в тому я пересвідчився особисто — вона любила.

Добродушність, властива їй вдачі, погоджувала всі можливі життєві прикrostі. Важливо не те, що десь щось негаразд, а важливо те, щоб кава зі справжнього мокко була гаряча й солодка, щоб булочки, до кави подані, були свіжі й хрумкі, масло бездоганне, вершки густі й жирні, та щоб у гостя, якого частують, був добрий апетит.

2

Я сиджу в глибокому, низькому, подібному на куб, м'якому шкур'ятому кріслі, п'ю каву з вершками, булочками, маслом і розмовляю.

Проти мене на підставці з рожевого мармуру високе до стелі в металевій позолоченій рамі дзеркало. В рівній холодній дзеркальній площині продовжена в невизначений глиб уходить повторена зала:

світло-жовтий, до блиску натертий паркет, хрустальні підвіски люстри, що тремтять і дзеленчать, коли на вулиці проїздить підвода, позолота багетів, важкі бархатні малинові портьєри, масивні канапи, Беккерівський рояль, шафа з порцеляною.

У шклянній шафі з порцеляною стоять блакитні, сині, червоні чашки, блюдечка, різнобарвні помальовані тарілки, рожеві пастухи й пастушки, маркізи й шевальє, Севр, Сакс, Хіна, порцеляна імператорських заводів, цінні речі, за які американці з «АРА» й «Джойнта» заплатили б чималі гроші. Поруч із старовинним Севром тішить своєю гротескністю групка роботи Сомова. На горішній полиці прабабушчина бомбоньєрка 20-х років: на бронзових дощечках вирізані королівські білі лілеї, що між ними літають срібні метелики; скринька, оббита синім шовком і білим атласом: *Confiseur Fley. Au pont des Marechaux. Moscou.* В такій бомбоньєрці Чацький возив цукерки Софії й Онегін — Тат'яні Греміній. На долішній полиці поставлено українське скло, що одливає райдужним блиском. Анрі де-Реньє любить описувати цей райдужний блиск на венеціянському, так милому його серцю, хрумкому шклі.

Між каміном з зеленого нефриту й кахляною пузатою грубою стоїть фаянсовий Тенішівський боярич в червоному кафтані з білим обличчям, синіми очима й темним волоссям. У боярича надто біле обличчя, надто сині очі, надто червоний кафтан. Своїми синіми, спиненими трансцендентними очима він нагадує божевільні очі Врубелівських скульптур. Йому негаразд бути в цій залі, де все таке масивне, солідне й комфортабельне. Його очі тривожать.

Мені затишно й тепло, і я не хочу дивитися на нього; я одвертаюся, щоб не бачити.

3

Мар'я Семенівна пропонує мені другу шклянку кави. Тракувати мене кавою її цікавить більше, ніж розмовляти про викладання. Отже, справу про книжки, підручники, лекції, програми лекцій і години для лекцій ми обмірковуємо й вирішуємо не з Мар'єю Семенівною, а з Лесею.

Леся в жестах, окремих висловах, загальній манері поводитись нагадує мені Олександра Владиславовича, його коректну й чітку чемну стриманість.

Зі мною розмову Леся веде привітно, з тією ласкавістю, що годиться, коли треба привітати нову людину, яка вперше увійшла до вашого дому і має стати в певні до вас стосунки. Ані на краплю менше, проте й ані трохи більше: як годиться. Вам належатиме певне місце. У вас буде крісло, що на ньому вам буде зручно сидіти, та далі вам не слід іти. Усе визначено, усе накреслено, усе заздалегідь з'ясовано.

Розмова наша з Лесею теж не вийшла за рамці того, що годилося сказати на перший раз. Леся розповіла про попереднє їхнє навчання, показала підручники, що їх вони студіювали, показала кімнату, де ми працюватимем.

Ми працюватимемо в кімнаті дівчат. Ця кімната, витримана в білих сріблястих тонах, мені дуже сподобалася своєю радісною ясністю.

В окремії спеціальній шафі зберігаються дитячі ляльки з тих часів, коли Леся й Зина були ще малими дівчатками. Ляльки різноманітні: є пишні в кокошниках бояришні, є просто ляльки як ляльки, з фарфоровими обличчями, жовтим канарєєчним волоссям, мережаним убранням і безглуздою блакиттю очей, є Гриць з червоним поясом, а з ним — у вишиваній сорочці Маруся, а більш за все ведмежат, патлатих і кумедних. Ведмежата Зинині.

Ведмежат мені показує Зина.

Зина й тепер любить з ними бавитись. Ось і цю хвилину вона виймає з шафи одного з ведмедиків, бере його на коліна, пестить, цілує. У ці хвилини вона здається дівчинкою, тоненькою, синьоокою дівчинкою в довгих панчішках і з руками, вимазаними в чорнило. Дивлячись на Зину, що бавиться зі своїм рудим ведмедиком, я думаю, що вона є така, як і належить бути дівчинці з синіми очима в довгих панчішках: з капризами й коверзуваннями, з любов'ю до цукерок, з бажанням, розігнавшись, посковзатись на блискуче натертому паркеті, подразнити та поперекивляти вчителів, з постійним безтурботно-веселим настроєм, коли й гадки немає, що в світі є щось темне, огидне й прикре.

Хіба ж насправді не такою саме вона й єсть? Зина — зразок порушення норм доброчинного поведіння й тримається вона

з підкресленою задерикуватістю. В Зині немає нічого від доброчинности.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

BOOK2GO
ЕЛЕКТРОННІ КНИГИ

КУПИТИ